

PERIÒDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

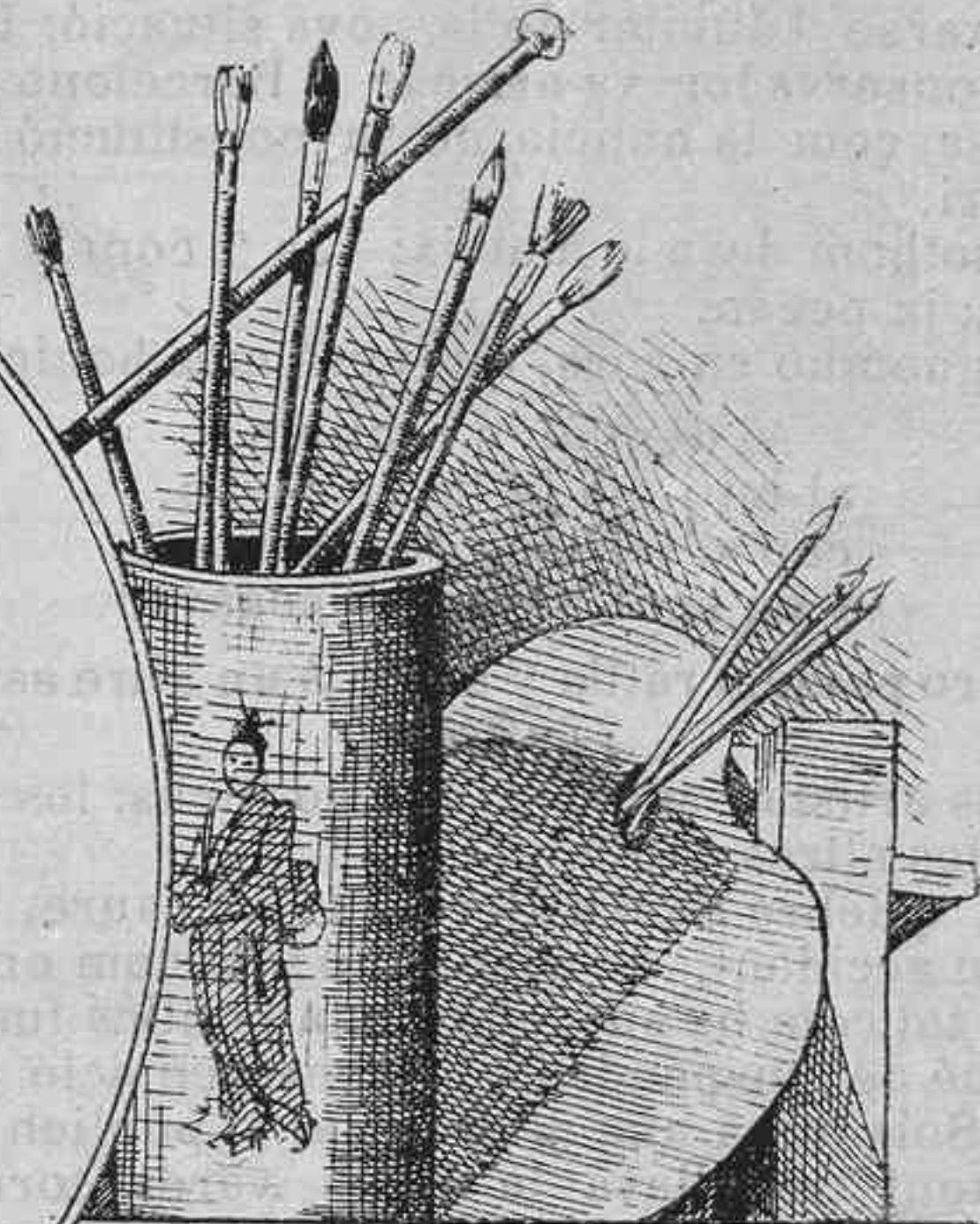
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

A. LARRAGA.

Un paysatjista navarro,
deixeble del nostre Armet,
que promet sè un gran artista...
y cumplirá 'l que promet.

CRÓNICA BARREJADA.

Si l' ESQUELLA DE LA TORRATXA 's dediqués ab preferència á la política, trobaria feta la present *crònica* sens més que ressenyar lo cambi de decoració sorprenent que acaba d' efectuar-se quan menos ningú se 'l esperava.

Perque aquest succés ha sigut en rigor lo que ha servit de tema á totes las conversas. Los uns per tips, los altres per dejúns, y 'ls més per simple curiositat, tothom estava pendent de lo que á Madrid succehiria.

L' escena estava ben colocada: tots los personatjes se movían ab desembrás: ningú passava per res las portas del foro, ni las laterals pera sortir ó pera entrar, y fins se deya que per evitar sortidas ó entradas intempestivas, lo fuster del teatro las tenia atrancadas y clavatejadas. Donchs, á pesar de totes las providencias, han funcionat los escotillórs. Los que eran á las taulas se 'n han anat al fosso; los que 's trobavan al fosso han pujat al escenari.

Y 'l cambi s' ha conegut desseguida

Dissapte varen formarse alguns grupos en la rambla de Santa Mónica, ahont radica 'l Círcul conservador. Hi havia, segóns sembla, l' intent per part de alguns de tractar á tall de coloms als que s' han apoderat de l' arrós, fentlos sentir algún xiulet; pero á las primeras de cambi, quan encare no hi ha hagut temps de reformar lo personal del cos de desordre públich, ja 'ls bastóns de l' autoritat anavan enlayre y alguns cops quedavan romputs.

De aixó se 'n diu anticiparse als aconteixements. O millor encare, de aixó se 'n diu contraure mérits pera conservar l' empleo. No pot queixarse 'l Júpiter de la nova situació. L' esperit conservador va arribar á Barcelona tan depressa com la noticia de la constitució del ministeri.

Y tothom deya lo mateix:— Ja 's coneix que han pujat; ja pegan.

Diguemho en vers, que será més bonich.

Al dematí 's reunían,
al mitj día ja 'ls cridavan,
cap al tart se constituían
y en sent al vespre pegavan.

Pero passém ratlla y aném á un altre assumpto.

Los artistas son com los polítichs: los uns pujan, los altres cauhen.

La célebre Sarah Bernardt va caure, víctima de un accident, en plena funció, com en Sagasta; y tal com ha succehit ab la política fusionista, tingué de suspendre's la representació del drama. Sols hi ha una diferencia: al públich del teatro hont treballava la Sarah varen tornarli 'ls quartos; mes lo qu' es als espanyols, ningú 'ns los torna.

Los *croniqueurs* de París son molt indiscrets y han averiguat la verdadera causa del malestar que afligeix á la famosa y escéntrica artista. La Sarah Bernardt está enamorada.

¿De qui? De l' intrépit Stanley. La figura del infatigable explorador no la deixa dormir, ni li dona un moment de sosego. Té la casa plena de retratos de Stanley, en totes las posicions, trajos y actituts imaginarias. Al menjador hi té á Stanley menjant; al tocador á Stanley afeytantse; al estudi á Stanley llegint, al arcoba á Stanley etc., etcétra.

La Sarah ha concebit per ell una passió africana. L' Africa ab sos misteris, sols coneguda de Stanley, l' atrau y la fascina. De mil amors deixaria 'l teatro ab tots los seus oripells y pompas vanas, per anarse'n al continent negre en companyia de Stanley.

Però aquest no la pot admetre de companya per una rahó molt senzilla: Stanley acaba de casarse ab una inglesa, y la seva dona legítima, la propia, com diríam nosaltres, ja está arreglant las muletas per acompanyarlo ella, ab lo desitj sens dupte d' evitar que l' acompanyi cap més dona.

Ningú hi perdrá més que 'l célebre viatjador. Fins ara ha recorregut á son grat lo tenebrós continent perque anava sol, sense impedimenta, lliure com los vents del desert. Pero desd' ara ¿cóm s' ho farà, si ha de caminar tot lo sant día per aquell territori tan plé de dificultats, ab la pesada creu sobre las espatllas?

A lo menos la Sarah tenia una ventatja. Estan prima que hauria pogut servirli perfectament de bastó de viatge.

Un altre artista un día molt celebrat, que també deixa las glorias de la carrera pera entrar en la vida tranquila y sossegada, es en *Gordito*.

En *Gordito* ha fet com en *Frascueto*: acaba de tallarse la *coleta*. Pero en *Frascueto* va tallársela á Espanya, y en *Gordito* se l' ha tallada á Portugal. ¿Per quin capritxo haurá anat á la terra de *Os Lusíadas* á consumir lo sacrifici? ¿Quí sab! Pensaments de fraternitat entre 'ls dos pobles, aspiracions mal definidas pero ben sentidas de unió ibérica... tot podria ser. A lo menos ara podrá dirse que 'ls portugueses *tenen* alguna cosa d' Espanya, may siga sino la *coleta* de un torero.

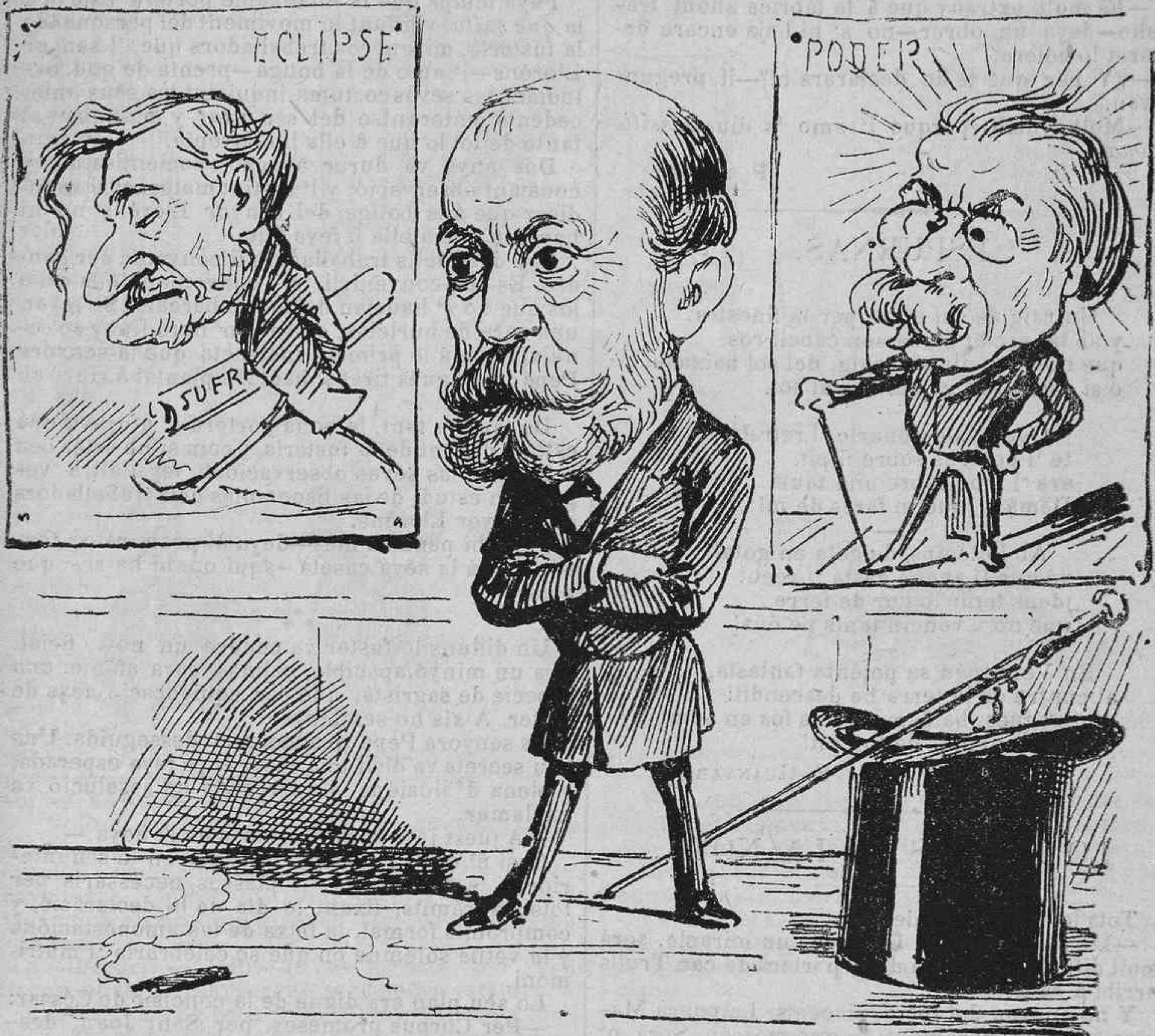
Avants de qu' en *Gordito* deixés la carrera, la vista l' havia deixat á n' ell. En *Gordito* no veyá un toro á tres passos. Extranyantme ja fa alguns anys de que sent casi cego s' atrevís á arriscar la vida posantse davant de un toro, una nit al café Nou, va dirme que 'l torero no necessitava la vista per res: que lo únich que necessitava eran los peus.

En *Gordito* sigué un día l' héroe de una *hassanya*, que feu parlar á tota la premsa. S' havia escapat un toro de un wagó del ferrocarril, en lo moment en que la estació de Valencia estava atestada de gent. ¡Figúrinse qu' n esglay! Pero allá 's trobava en *Gordito*, y en un santiamén va treures la jaqueta forrada de vermell, va penjarla al bastó á tall de muleta, y durant una llarga estona va estar divertint al toro, evitant aixís un sens fi de desgracias.

No es aixó lo millor, sino quo desde aquell día, sempre qu' en *Gordito* volia obsequiar á un amic li regalava 'l bastó ab que havia parat lo toro de Valencia. Lo coneix ben bé aquest *bastó*. Consisteix en una canya ab puny llis de plata en forma d' ángul. A Barcelona so's, tinch coneixement de cinch personas diferents á las quals ha obsequiat lo garbós torero ab lo famós bastó de l' *hassanya* de Valencia. Com es natural, en altres ciutats d' Espanya faria lo mateix, per lo que es de creure qu' en *Gordito* aqueixa classe de bastóns los compraría á grossas.

Ja que hem parlat de una cómica y un torero, diguem quatre cosas de un tenor, que també 's retira del mon... ey, del mon teatral.

UN ALCALDE APURAT.

¿—Quina actitud haig de pendre?
 ¿me treurán? ¿me quedaré?
 ¿dimiteixo? ¿espero 'l golpe?
 Com hi ha món... ¡no sé qué fé!

Es lo tenor del *dó* de pit, del pinyol e'tern, que ha anat á América á donar l' última falconada, y després de tancar lo de *dó* pit famós á la maleta, se 'n torna á Italia, inmensament rich, tant per lo que ha guanyat com á cantant, com per lo que ha estolviat com á home económic.

En Tamagno, conegut aquí á Barcelona com á tenor de molta forsa, ho es també dels seus amichs com á home subjecte á una cicatería inverossímil.

Tenia fama de acceptar los convits que se li feyan y de no tornarlos, manera escelent de menjar bè y á poch gasto. Quan havia d' anar á fer una temporada á una ciutat, lo fondista ja ho sabia, la cambra més barata del es'ablinent era per ell, y á més del servey ordinari propi de las cambras de fonda, era precis provehirlo de una taula, un fogó y un parell de planxas. En Tamagno 's planxava la roba b'anca ell mateix.

L' únich luxu que 's permetia era 'l de un criat, que es, després de tot, qui més sentirá, sens duple, la resolució que ha pres de retirarse del teatro.

Lo criat de 'n Tamagno era 'l seu germá, *il suo caro fratello*.

Hi ha una particularitat digna de coneixers, y es que aquest criat de la familia no 'l pagava ell, sino 'ls empressaris. En Tamagno no 's contractava sino ab la condició de que havian de contractarli 'l germá, es á dir, lo criat, en classe de corista. Lo germá de dia 'l servia, y de nit, ficat entre 'l coro, gesticulava com si cantés, pero sense ferho, porque no tenia veu ni oido.

Lo tenor guardarà la seva fortuna (la guardarà no vull creure que la gastí) en una villa que s' ha fet construir en lo seu pais. Segóns noticias, la dependencia més notable de la indicada villa no es lo saló, ni 'l quarto de dormir, ni 'l menjador, ni molt menos lo rebost. Es lo safreig. En Tamagno 's proposa, á lo que diuhén, ferse ell mateix las bugadas.

Per acabar, un eco de actualitat.
 Sabut es que desde 'ls descubriments del doctor

Kock, se atribueix al *bacillo coma* la causa del cólera morbo.

—Es molt extrany que á la fàbrica ahont treballa—deya un obrer—no s' hi haja encare declarat lo cólera.

—¿Y per qué t'è de declarars'hi?—li preguntavan.

—Molt senzill: perque l' amo 's diu *Bassilio Comas*.

P. DEL O.

ESPURNAS.

Un raig de sol entrá per la finestra,
y ab tal esclat brillá son capell ros,
que no puch dir si 'l raig, del sol baixava,
ó si desde son cap anava al sol.

Quan vaig donarte 'l retrato
te 'l posares sobre 'l pit:
ara 'l tens sobre una taula...
Demá... ¡qué 'n farás de mí!

Ab lo temps, de gota en gota,
vé que l' aygua gasta 'l roch:
¡deus tenir lo cor de ferro
que no 'l vencin tants pe'óns!

En Verne, en sa potenta fantasia,
al centre de la terra ha descendit:
¡quí pogués, baldament sols fos en somni,
baixá al fons de ton pit!

E. GUANYABENS.

LO PROMÉS DE LA NOYA.

Tots los vehíns ho deyan:

—Me sembla que si Dèu no fá un miracle, serà molt difícil que la filla de la portera de can Trulls arribi á casarse.—

Y no anavan del tot equivocats. La pobra Magina era verdaderament lo que mossén Será n' hauria dit lo *dos d' oros* del bello sexo. Petita hasta la exageració, prima com un mánech d' escombria, grabada y poch menos que bornia, la desventurada criatura podia molt bè considerarse com lo tipo acabat de la lletjesa femenina.

Tenia ja vintidós anys y, ni cal dirho, may cap home se l' havia mirada, com no hagués sigut per apartarne 'ls ulls immediatament, procurant dissimular una mitja rialleta, mescla indefinible de sorpresa y compassió.

¿Quí podia pensar en casarla?

Sa mare. La senyora Pepa no se la mirava ab los mateixos ulls que tothom. No la trobava precisament guapa; pero no li semblava tan despreciabile com á la gent del barri. Primerament perque li era mare; després, perque la senyora Pepa era bastant curta de vista.

—Ja veurán—solia dir quan alguns li parlavan ab certa sorna, de la seva filla—ja veurán com per xó al últim també la casarém.

Al costat de la entrada ahont la senyora Pepa exercia desde temps inmemorial las funcions de portera, hi havia una botiga de fuster.

La senyora Pepa no sabia per qué; pero 'l cor li deya que d' entre 'ls encenalls, serraduras y

perfúm d' aygua cuyt d' aquella botiga n' havia de sortir lo promés de la seva noya.

Feya temps que la infatigable portera estava á la *que salta*, vigilant lo moviment del personal de la fusteria, mirant los treballadors que 'l senyor Lloréns—l' amo de la botiga—prenia de nou, estudiant las sevas costúms, inquirint los seus antecedents, enterantse del seu estat y posantse al tanto de tot lo que á ella li convenia.

Dos anys va durar aquesta pacientíssima y constant observació, y l' instint maternal li va indicar que á la botiga del senyor Lloréns no hi havia lo que á ella li feya falta.

Cap d' aquells treballadors li convenia per gendre. Es dir, convenirli ja li convenian; ells eran los que no s' haurían deixat embarcar. ¡Si feyan una cara de burletas, que d' un' hora lluny se coneixia que á la primera indirecta que la senyora Pepa 'ls hagués tirat s' haurían plantat á riure ab tota la boca!..

De tant en tant, la bona portera s' aturava una estona davant de la fusteria, y com si no estés ben segura de las sevas observacions, feya altra vegada un estudi de las fisonomias dels treballadors del senyor Lloréns.

—No hi pensém més—deya al poch rato tornantsen á la seva caseta—aquí no hi ha res que pelar.

Un dillúns lo fuster va pendre un nou oficial. Era un minyó apacible, calmós, cara afable: una especie de sagristá, que per equivocació feya de fuster. Aixís ho semblava.

La senyora Pepa va adonarsen desseguida. Una vau secreta va dirli una cosa, anys feya esperada, y plena d' ilusions y carregada de reselució va exclamar:

—Aquest jove serà 'l promés de la noya.—

Casi n' estava segura. Tant que en lo seu interior ja s' combinava 'ls plassos necessaris per tots los trámits, fixant lo día de la declaració y compromís formal, la fetxa de las amonestacions y la vetlla solemne en que se celebraria 'l matrimoni.

Lo seu plan era digne de la concisió de César:

—Per Corpus promesos, per Sant Joan, despatxat tot... y á la vigilia de Sant Pere ¡Dèu vos fassa bèn cassats!

Tan bona manya va donarse la senyora Pepa pera trabar amistat ab lo nou treballador de senyor Lloréns, que 'l dijous d' aquella ma eixa senmana ja 'l convidava á entrar un rato á la porteria

—Entri y seurá una mica, Ramonet—ja li sabia 'l nom:—aquí hi corra molta fresca.

—No 's figuri—va fer lo jove, entrant, ab una calma admirable:—tant mateix un hom no sab ahont anar. ¡Peguém tan aviat ara!..—

Y vá assentarse en lo tamboret que li ofería la senyora Pepa.

—Endemés, sí.—digué aquesta com si continués una conversa interrompuda:—si s' esperés una estona, coneixeria á la mèva filla.

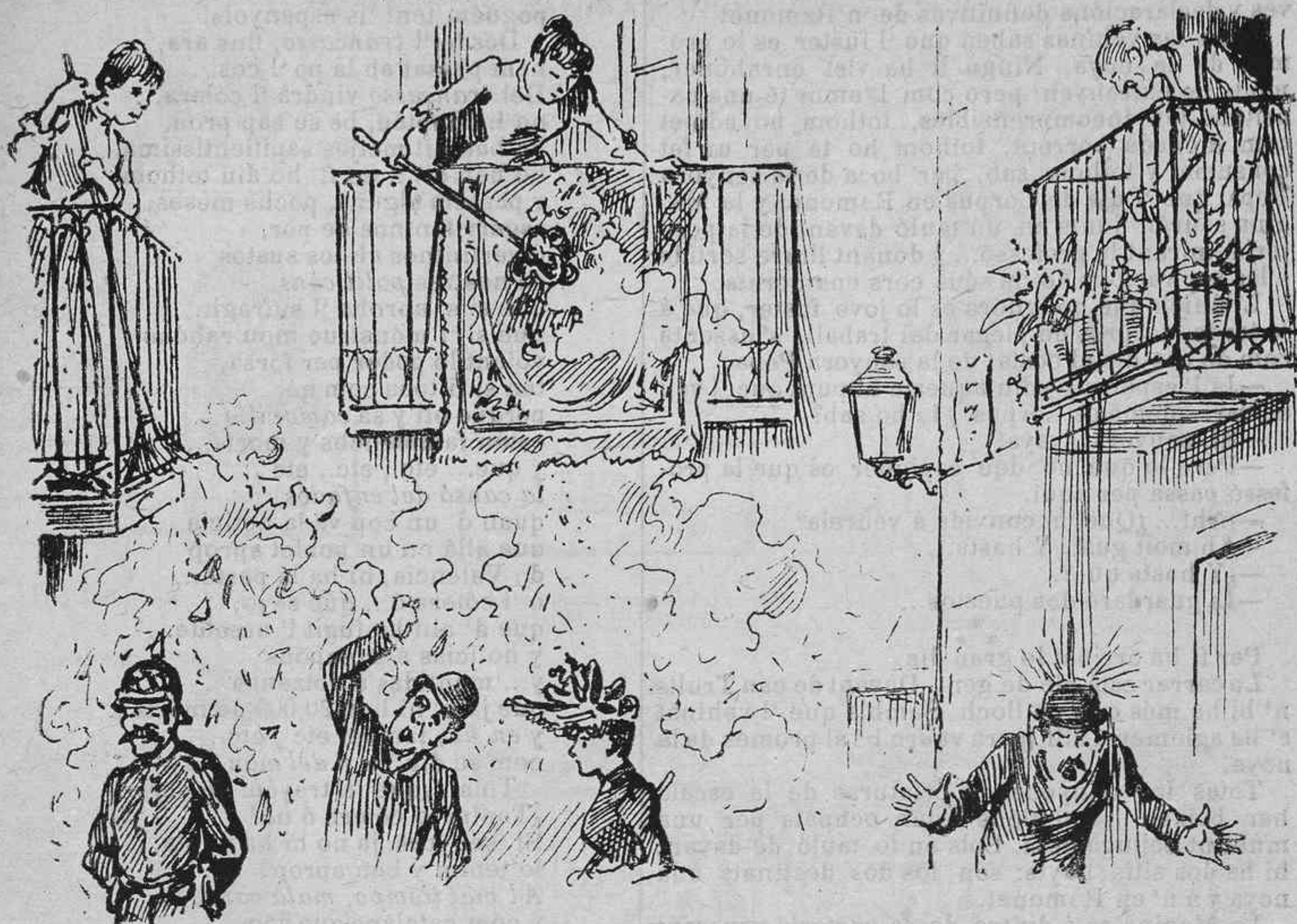
—Oy, que encare no li conech..

—Créguim, no perque jo li sigui mare; pero es una xicota que fá molt per un jove treballador...

—¡Vaya, vaya, feya en Ramonet, donantse cops als jonolls ab la palma de la má:—jes dir que...!

—Sí, senyor, t'è tots los requisits y *sarcustancias* que pot desitjar un home... ¿Bè deu ser fadri vos'è?

LAS ORDENANSAS MUNICIPALS!!!

¿No es veritat que dona gust lo veure que las famosas ordenansas se cumpleschen ab tant rigor?

—¡Vaya! Sí, senyora.

— Pues á vostè li convindria un noya per aquest istil.—

En Ramonet anava á replicar; pero la portera va tancarli la paraula, continuant l' elogi de la Magina ab un entussiasme ver aderamant maternal.

—Figuris—va dir—qu' es petiteta: per vestir casi no gasta res, porque per la seva estatura, ab quatre pams de roba n' hi sobran per cos y faldilla. De menjar, ni n' hi parli. ¿No te cap aucell vostè? Pues si 's casa ab ella 's podrá fer lo càrrech que 'n malté dos: un verdúm menja més. Pèl que toca á la cara, no li diré jo que sigui una diossa Buenos, pero es molt passadoretta; y además que, ¡Deu nos en guart de tenir la dona massa guapa!... Aixís vos'té sabrá que ningú se 'n enamorarà ni la entabará de cascós...—

Donant voltas á aquest tema, la conversa va allargarse més de mitj' hora: en Ramonet no feya altre cosa que somriure y exclamar de tant en tant:—¡Vaya! ¡vaya!

Per fi 'l jove va cansarse de esperar, y quedant en continuar la conferencia un altre día, va despedirse sense poguer veure la noya.

Quan aquesta va arribar, la senyora Pepa va acostarse-li á la orella.

—¡Ja 't tinch promés! Es un treballador del senyor Lloréns: un minyó molt complert y molt honrat.

Cada vespre, quan en Ramonet plegava, ja se sabia; una estona de tertulia ab la portera. La noya—qu' era modista—plegava tart y no 's podia topar may ab lo jove fuster.

Pero, no importava: la senyora Pepa omplia 'l buyt perfectament. Lo jove escoltava y somreya, amenisant la conversa ab lo s' u: ¡Vaya, vaya!... y entretant la portera 's despatxava al seu gust, enumerant los mérits de la Magina.

Lo senyor Llo éns, qu' era un plaga de la parroquia, devegadas treya 'l cap desde la seva botiga y exclamava, mirantse als dos conferencians:

—¡Veyám qué 'n sortirá d' aixó!—

Los a'tres treballadors, al passar per davant de la porteria tambe mitj reyan y tiravan llamadas; pero la senyora Pepa feya 'l desentés... y en Ramonet no deixava ni un sol vespre d' entrar á veure á la incansable portera.

Decididament era cosa feta. Ja no més faltava una declaració formal del jove á la Magina. Lo demés era feyna dels capelláns.

Aixís al meros, s' ho figurava la senyora Pepa, que parlava del seu gendre ab lo mateix aplóm que parlava del seu devantal, del si u monyó ó del seu gat.

Veritat era qu' en Ramonet no li havia donat cap motiu per aventurar tals suposicions; pero á la senyora Pepa li semblava que la seva actitud ara suficientment significativa.

Y además, aquell:—¡Vaya, vaya!

—Aquest ¡vaya!—pensava la portera—es més clar que l' aygua. Estima á la Magina.—

Y encara no l' havia vista.

Estém en la senmana de Corpus.

La portera de can Trulls no hi veu d' alegría. La diada de Corpus, segóns los seus cálcu's, es

la fetxa senyalada per la presentació dels dos joves y declaracions definitivas de 'n Ramonet.

Totas las vehinas saben que 'l fuster es lo promés de la noya. Ningú li ha vist enrahonar, molts ho extranyan; pero com l' amor t'ens capritxos tan incomprendibles, tothom ho admet com moneda corrent, tothom ho t'ens per un fet consumat y tothom sab, per boca de la senyora Pepa, que 'l dia de Corpus en Ramonet y la Magina seurán junts en un tauló davant de la porteria, mirant la professó... y donant lliure sortida á las aspiracions de 'ls seus cors enamorats.

L' únich que ho ignora es lo jove fuster, que á la tarde, després de plegar del treball, s' assenta com de costum al costat de la senyora Pepa.

—Ja l' esperava—diu aquesta al punt que 'l veu entrar:—demá es Corpus ¿Ja ho sab?

—Sí, senyora, ¡vaya!

—Pero lo que no deu sapiguer es que la professó passa per aquí.

—¡Ah!... ¿Que m' convida á véurela?

—Ab molt gust. Y hasta...

—¿Y hasta que?..

—Li guardaré dos puestos...

* *

Per fi ha arribat lo gran dia.

Lo carrer está plé de gent. Davant de can Trulls n' hi ha més que en lloch. Sembla que 'l vehinat s' ha aglomerat allí, pera veure b' al promés de la noya.

Totas las minyonas y criaturas de la escala han baixat: los taulóns están ocupats per una multitud bellugadissa. Sols en lo tauló de davant hi ha dos sitis buyts: son los dos destinats á la noya y á n' en Ramonet.

La Magina es á dintre de la porteria esperant lo moment oportú pera fer la seva solemne aparició. En quan á sa mare, desde després de dinar qu' es al carrer, donant disposicions, xiuxiuhejant ab las vehinas... y sobre tot, mirant si vé 'l promés de la noya.

A las sis en punt se senten las trampas al capde-vall del carrer. Una onada humana passa per davant de can Trulls: es la gent que retrocedeix per deixar lliure l' espay á la professó.

En mitj d' aquell barullo, quan l' ansietat era més general entre 'ls iniciats en lo secret, apareix en Ramonet donant lo bras á una dona jova y molt aixerida, saluda com si tal cosa á la senyora Pepa, y preguntant:—¿Son los nostres aquests dos puestos?—s' assenta ab la seva muller, sense esperar la contestació de la estupefacta portera, que ni veu los gegants ni sent las trampas... ni treuria una gota de sanch encare que la sangressin déu cops.

* *

L' endemá la senyora Pepa s' encara formalment ab en Ramonet, no al plegar, sino de bon matí, avants de que entri á la botiga á comensar lo treball.

—¿Sab—li diu—que vosté es un brétul?

—¿Jo? ¿qu' está borraranga?

—Vosté va dirme qu' era fadrí...

—Sí, senyora: fadrí fuster.—

Y rihent com un benaventurat, se fica á la botiga del seu amo.

A. MARCH.

LA CANSÓ DEL ENFADÓS.

¡Vaja, ja torném á serhi!...

Endavant, ¡miréu qu' es prou

qu' ni un sol compás d' espera poguém tení 'ls espanyols!

Desde 'l *trancasso*, fins ara, hem passat ab la pò 'l cos.

Del *trancasso* vindrá 'l cólera... no ho dupteu, bè se sap prou, ho han dit metjes sapientíssims, ho han dit... en fi, ho diu tothom, y passém algúns, pochs mesos, esgarrifantnos de pòr, divertintnos ab los sustos de nostres *politicóns*,

que si s' aproba 'l sufragi...

que si 'l mónstruo mou rahóns volent lo poder per forsa,

tan si li toca com nó,

perque ell y sa *camarilla* están famolenchs y morts...

y que... etc., etc., etc.,

la cansó del enfadós,

quan d' un cop vé la noticia

que allá en un poblet aprop

d' Valencia, hi ha la peste...

ó 'l cólera ó .. qué sè jo;

que d' alí ha fugit l' arcalde...

y noticias á trompóns

y... mentidas á dotzenas...

que ja n' hi han 20,000 de morts...

y *en fin*, també, etc., etc.,

com se diu, *la fi del mon*.

Total, ¿que 'n trayém en serio?

¿Tením lo cólera ó nó?

Sí, senyors, ja no hi ha dupte,

lo tením y bèn aprop.

Al mal tiempo, mala cara,

y com cataláns que som,

parlém ab altanería

á tan terrible senyor,

dihentli així ab veu espantosa,

dinamitosa, de tró:

Senyor dispeser del G' nges,

si s' acosta poch ó molt

á Barcelona, li juro

á fè que sabrá qui som.

Ja 'l coneixém d' altres voltas...

ja coneixém los seus jochs ..

y... la rabiá ja 'ns ofega

tan sols sentint lo seu nom.

Y ab nosaltres que no hi vinga

perque ja estém molt be sols,

y volém menjar tomátechs,

cindria, préssechs y melóns,

y volém tots en pau viure

y sens tenir la pò al cos...

Puig que estém tips de cantarne

la cansó del enfadós,

y ab vosté no hi volém tractes

ni 'l volém veure tan sols.

La Espanya ja está tronada

que casi bè no t'ens adop;

si vosté 'ns vé á moure brega

y per un altre cantó

puja en Cánovas, ¡recristo!

nos trobém entre dos fochs

tant fatals, que l' un ó l' altre

no sè pas quin es pitjor.

Si vosté mata ab pochs días,

l' altre mata poch á poch,

consumintnos ab denuncias,

quintas, mil contribucions

y altres deu mil vituperis

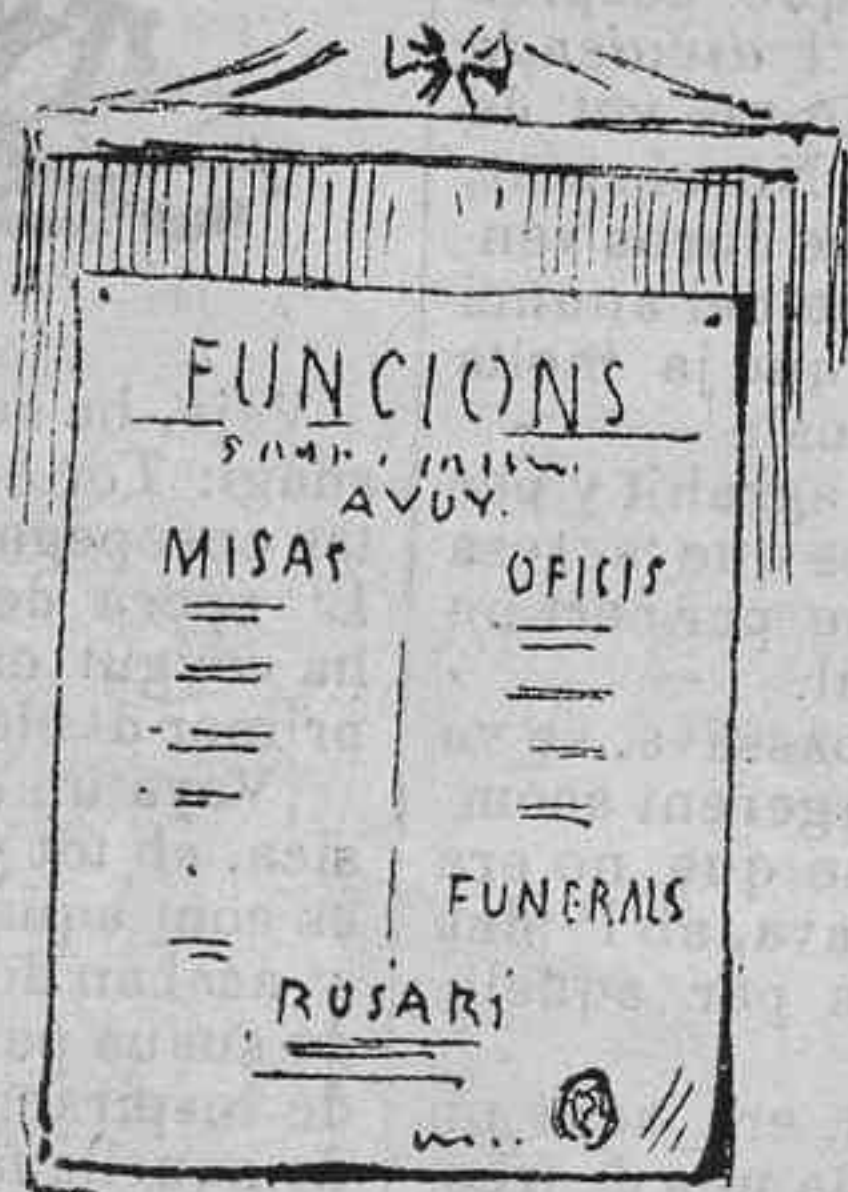
que sols pensarhi fa horror;

y com que tots volém viure,

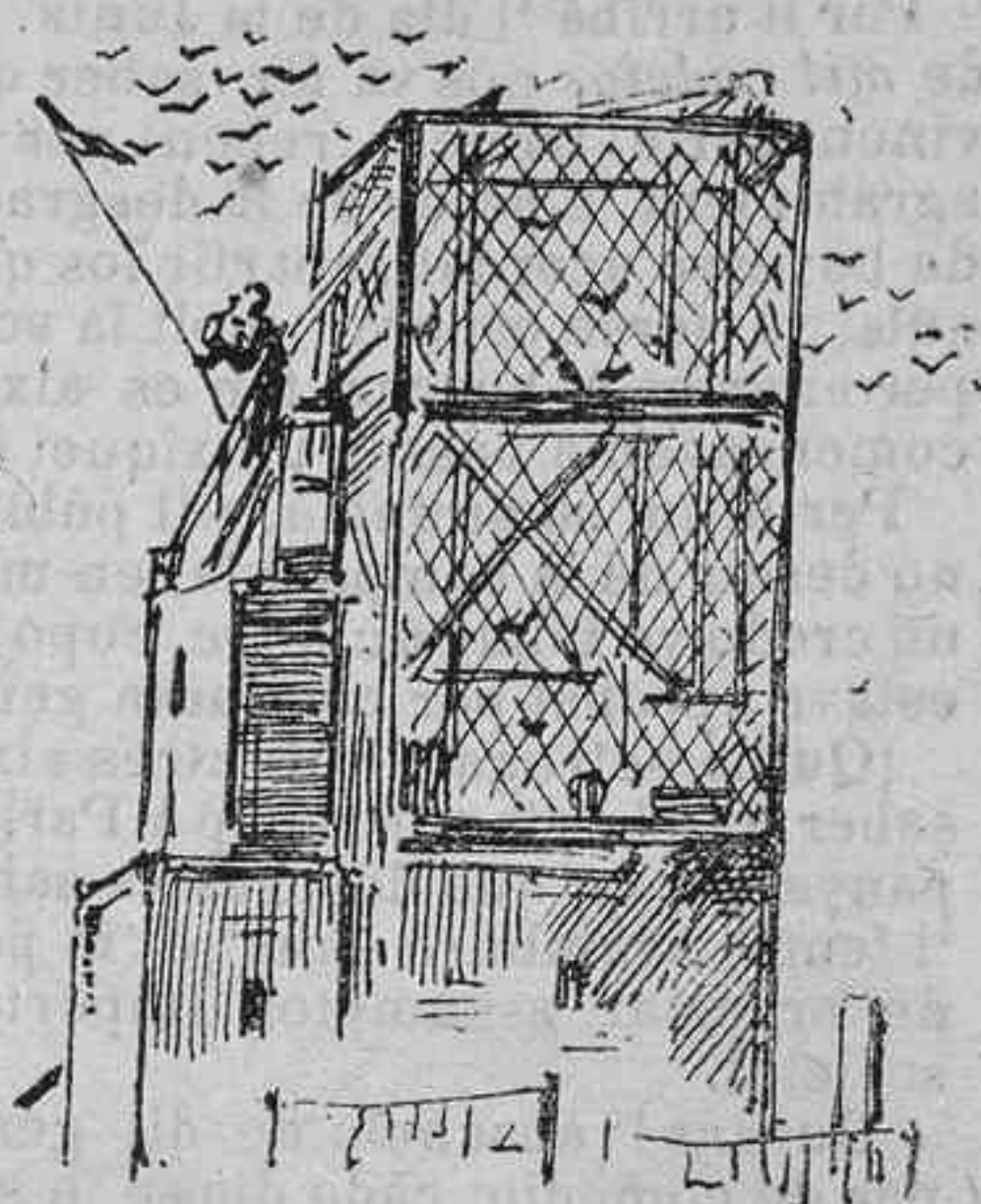
COSAS QUE HAURIAN DE SUPRIMIRSE.

Las campanas de las iglesias.

¡Que anunciin las funciones ab cartellets, pèls cantons!

Los colomars... ó al menos los xiulets dels colomistas.

Lo cant dels serenos.

Las firas, que no fan més que embrassar tots los carrés.

tranquils y ben sans y bons, déixinnos de una vegada vosté y 'ls conservadors, puig sense vostés, nosaltres ja 'ns conservém. ¿Ho sent? Prou si tinch de torná á avisarlo... va á la cárcel por traidor.

JAUME PIQUET.

A TRAVÉS DE LA BOLSA.

HISTORIA.

Quí ho entén
quí no ho entén.

Ventosa.

Tota persona que desde l' any 1880 no ha vist á la Bolsa 'l corro de las Fransas y avuy de nou entra á Llotja y 'l contempla tan sols mitj' hora, desseguida 's convéns de que tota aquella febra que á voltas arribá fins als límits del deliri, s' ha convertit avuy en un estat de postració tan gran, que difícilment un s' imagina que puga realzarse, dat l' agotament de forsas en que 's troba.

Aixó sí, no podré dir ningú que haja sigut per falta de medicinas. ¡Bè n' hi han fetas de cosas!

Pero tot ha sigut inútil. O sino que ho digui 'l *Petit Boulanger* de las Fransas, que va ser lo primer en medicarlas comprantne á milers com si fossen rajolas. Encare 'm sembla que 'l sento. ¡Quíns crits! ¡Y quína pressa! May acabava de dir fetas. Aixó va fer que obrissen l' ull los ensopits de aquell corro y quedessen admirats de aquell *Sol saliente* que comensava á revifar aquell esmortuít valor.

Precisament en aquells días se inaugurava 'l túnel de la Argentera, y ab gran insistencia 's deya que aquell moviment de alsa era degut á haverse descubert un gran manantial en una de las covas que trobaren dintre del túnel. Altres suposavan que lo que sortia de aquella cova miraculosa no era aygua sino oli de fetje de bacallá; pero més tart se va saber que lo qu' en realitat eixia de allí dintre era tan sols... llet de burra. Gran remey pèls tísichs y flachs de pit.

No faltavan atrevits que asseguravan que aquellas compras tenian per causa l' acort d' empapepar los campanars de Santa María del Mar, prés per la Junta de l' obra de aquella iglesia, y per últim, y aquests ab més fonament que tots los altres, deyan haver vist al protagonista de aquella comedia fer viatjes de *ida y vuelta*, desde 'l *Bolsín* al Paseig de la Aduana y per lo tant, ja supo-

savan quín gos era 'l que feya bellugar la qua. Per fi arribá 'l día de la Junta, la que després de mil rodeigs nos va fer saber que 'l dividendo vinent seria trencat, rebent per aixó un vot de agrahiment, á pesar de la desgracia. No obstant, de haverse acordat repartir los quatre duros venuts, va ferse esperar molt la sortida del anunci per anarlos á buscar: tan es aixís, que ja molts comensavan á passar un xiquet d' ansia

Per últim se anunciá, y 'l públich agrahit y per no desdir de la companyia, en menos que 's resa un credo va tallar un altre cupó, que per cert no estava aprobat per cap junta general.

¡Quina sotregada! Mentres aixó passava, se va saber que havia sortit cap á París lo gerent acompanyat de un que després va saberse que no era 'l tenor Aramburo com jo 'm pensava, ab 'l idea de arreglar assumptos importants per aquella societat.

Durant l' ausencia de dit gerent, era aquí un pas de comedia: cada día se 'n sentia una de fresca.—¿Que no ho sabs?—deya un—avuy ha arribat á París.—Mare de Dèu, quina bola; á mí 'm consta qu' es á Londres.—No, senyors,—deya un tercer:—no ha passat dels Jusepets

En una paraula, entre uns y altres l' havían convertit en un verdader Ruiz Zorrilla. Y aixís van passar alguns días fins que vingué una altra espantada.

Més tart se va saber qu' en *Cinco cientos* feya corre que había rebut un telégrama de París, dihentli: «Negociaciones todas rotas.»

Aquí siguié 'l capgirell: lo públich ja comensava á marejarse, quan va sortir lo jeperut, y aquest vull, aquest no vull, ne va fer una agafada, que ab un quart d' hora escás, va omplir lo gep á lo menos de tres amos. Verdaderament aixó cridá l' atenció, y llavors lo públich va carregar de valent.

Arriba 'l gerent, y per *ex planás*, dich, per *ex planar* tots los seus treballs necessitá 10 horas.

Lo públich esperava 'l resultat de aquella sessió y aquesta es l' hora qu' está á las foscas, y las Fransas sense pujar.

Resultat de la comedia: qu' en Boulangier ha perdut lo gargamelló, lo jepich ha quedat sense alé, lo condé de Toreno regalant per tots costats, y 'l públich, com sempre, reventat de fer lo manso.

LO VIGILANT.

COMPARANSA.

Agaféu un tirador
que tingui molt malas trassas,
deuli un fusell, lo millor,
planteu'i un blanch á cent passas
y que hi tiri sens temor.

De són poch acert fent gala
tirará, y puig com que esguerra
la punteria, la bala
anirá á clavarse en terra
lluny d' al á hont se li senyala.

Hi ha 'n lo mon molts escriptors
que presos de la mania
de ser bons criticadors,
clavan en la tonteria
la fletxa de sos furors.

JOSEPH ALADERN.

LÍRICH.

Vaja, ha succehit al *Teatro Lirich* lo revés del adagi: *Tot bon caball ensopega*. Després de tantas ensopegadas, al últim han posat lo peu plá. L' ópera de Cimarosa, *Il matrimonio segreto*, ha caygut en gracia y ab justicia. Es tot ella un primor d' elegancia y de inspiració.

¡Vaya un espatatxi 'l tal Cimarosa! La seva música, ab tot y contar més de un sigle d' existencia, es com aquells fruyts sans y sense una tara que s' acaban de cullir del arbre y omplan l' ambient de suaus perfums. Tota l' ópera está impregnada de inspiració, de frescura y de facilitat; pero no de aquella facilitat buyda y frívola que no diu res: dintre de *Il matrimonio segreto* hi ha un secret: lo secret de expressar sentiments molt fondos en una forma qu' es una maravella d' expontaneitat. Un secret que únicament posseheixen los grans mestres.

Nos va semblar sorprendre que la musa que inspirava á *Cimarosa* havia nudrit á Rossini á sos pits. Molta fama va gosar després l' autor de *Il Barbero*; pero avuy, mirats á distancia, la dida 'ns sembla molt més xamosa que 'l *crio*.

No desmenussarém pessa per pessa l' hermosa producció: bastará dir que totas son á quina més hermosa. ¡Llástima d' execució que no estigués confiada á artistas de més facultats! Unicament se distingiren la Srta. Huguet y la Srta. Calvi, y entre 'ls homes sobresortí 'l Sr. Campins. L' orquesta 's portá bè.

Y á propósit de la Pepeta Huguet, hem de consignar que tingué una gran ovació cantant la *Lucia*. Feya molt temps que no havíam sentit una cavatina y un rondó tan ben cantats. La Huguet ha anat progressant com á cantant: tè una veu fina y poderosa: únicament li falta despéndre's de aquella fredor, de aquella especie de enconjiment que sembla entorpir la seva mímica. Ab una mica més de calor y desembrás ja podria anar pèl mon com una artista de primera. Escoltantla ab los ulls aclucats, produheix ja l' efecte de una estrella.

TÍVOLI.

Al' hora qu' escrich las presents ratllas se preparan algunas novedats, com l' estreno de certas pessas de las que últimament han tingut á Madrit més éxit. Ara sí que 'l teatro de Catalunya ne li mourá rahóns com llavoras de *Las doce y media... y sereno*.

La companyia Cereceda s' ha quedat sola en lo camp de la sarsuela nacional y del flamenquisme. L' obra qu' está en porta es el *Chaleco blanco*, un dels éxits de aquests días á Madrit.

Mentres esperém aquest y altres estrenos, consignarém que la companyia va fent la viu viu, posant las produccions més aplaudidas y celebradas del repertori.

NOVEDATS.

Dos estrenos.

Lo primer es de Sardou y 's titula *Los burgueses de Pontarcy*.

La producció, bastant lenta en los dos actes primers, s' anima en lo tercer, pera tornar á

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

Mariano Foix
1890

— Me promets que no ho dirás, àvia?
 — I' ho promelo; veyám, digas.
 — Pues bueno; molts vegadas, quan sortim ab la mama, aném á casa d' aquell senyor que 'l papa va treure d' aquí...
 y 'm fa petons y 'm dona carmetlos.

arrastrarse en los últims. S' hi veu no obstant la mà del mestre en la pintura dels personatjes y en l' habilidosa manera de preparar los efectes escénichs. S' ha dit moltes vegadas que Sardou era un prestidigitador del teatro. Y es aixís, en efecte; pero en las produccions d' escassa consistencia, com *Los burgueses*, se descubreix sovint lo mecanisme y las sorpresas no sempre sorprenden.

Además, aquestas obras requereixen una execució molt cuidada, y al mateix temps molt espontánea, y en la que li dona la companyia del Sr. Mario, quals artistes creyém fan tot lo que poden, no podém perdonar la nota desafinada del Sr. Rossell, qu' en lo paper d' arcalde y aspirant á diputat á Corts, fa un verdader papanatas. Per bona voluntat que 's tinga no 's pot imaginar que la sèva dona, que treballa pera ferlo prosperar, no veja que ab un bobo semblant no 's pot intentar ferhi carrera. Si Sardou vegés la exageració grotesca de aquell tipu, diria:—Senyors, aixó no es aixó.

Lo según estreno titulat *Al mejor cazador...* agradá á la concurrencia.

Desde las primeras escenas los que varem seguir la campanya de n Novelli, compreguerem que *Al mejor cazador...* era un arreglo de la comedia italiana *Oro ed oripello*.

Lo públich cridá á las taulas al autor del arreglo, que resulta ser lo fill del Sr. Mario.

Dijous havia d' efectuarse l' estreno de *El primer choque*. Al dir *havia* indico ja qu' al escriure aquestas ratllas no s' ha efectuat encare.

La senmana próxima manifestarém lo concepte que 'ns mereix l' obra del notable escriptor senyor Sánchez Pérez.

CATALUNYA.

Dimars debutá la companyia Franceschini ab una opereta nova á Barcelona.

Parlém de la opereta y després parlarém de la *troupe*.

In cerca di felicitá tèn un argument algún tan confós, ab tendencias semi-serias, intercaladas de passatjes cómichs; pero que per la circumstancia de transcórrer la prólech á Baviera, l' acte primer á París, lo según á Suecia y Venecia, l' últim dona lloch á situacions ó pretextos pera escriure música: aquella música del vienés Suppé, calenta, fogosa y animada. En tots los actes hi ha pessas que revelan la mà del autor de Boccaccio y Fatinitza.

Aixís, de primer antuvi, citarém un coro del prólech y l' escena de la despedida; del acte primer, que passant á París, naturalment, canceja una mica, l' escena dels lladres, qu' es sumament original y la del allistament dels soldats; del según, alguns trossos bélichs, un duo de tenor y tiple y una preciosa romansa de tenor que debia ser aplaudida, y del tercer, diversos coros de carácter italiá, una originalíssima serenata y un duo de tenor cómich y contralt, pessas las dos que hagneren de repetir-se.

En la companyia, á jutjar per una sola representació y pel personal que aparegué l' primer dia, no pot dirse que hi haja cap de aquellas notabilitats que s' imposan desde l' primer instant. Nos semblá veure en la persona del tenor cómich Sr. Grossi, un artista de bona pasta, cridat á ferosos passar molts bons ratos; en la Sra. Ferrara, una tiple de suficients facultats pera l' cultiu del género, podent dir lo mateix de la contralt

Sra. Morrotto. La Sra. Penotti no tèn veu; pero es guapa y disfruta, ó millor dit fa disfrutar de unas ben tornejas pantorrillas: lo tenor Sr. Sadini, que posseheix una veu qual timbre recorda la del tenor catalá Sr. Riuhet, canta ab gust y talent... Los demás personatjes eran secundaris. En un dels lladres se 'ns figurá descubrir l' artista que feya aquell famós inglés que tant nos havia fet disfrutar en *D.ª Juanita*.

Donchs, ab tots aquests elements, sense una notabilitat de punta, la companyia 's distingeix per son conjunt. Totas las figuras están en lo seu lloch, totas se mouhen bè: l' espectador no tèn excusa pera dormir-se ni pera distreures de la escena.

Creyérm, per consegüent que la *troupe* Franceschini farà una bona campanya, tant més quant conta ab un repertori variat, en lo qual hi figuran algunas produccions, enterament novas á Barcelona.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

Ab *Ugonotti* debutá l' novell tenor Graudel, deieble del Sr. Pérez Cabrero. Es un artista que no careix de facultats, y es de creure que ab l' estudi constant sabrá ferlas valer.

En lo *Ballo in maschera* tinguerem ocasió de aplaudir de nou á la Sra. Ferni, tant volguda de nostre públich.

Un dels éxits de la temporada es *I Puritani*, per la Ferretti y en Roura, en Carbonelly en Faff.

CIRCO EQUESTRE.

M. Casthon es un imitador de primera forsa. ¡Quina manera de presentar los personatjes més coneguts d' Europa y d' Espanya!

Y l' públich fa tot lo que pot per animarlo.

Aixís per exemple, tan bon punt M. Casthon nos presenta á un tipo de actualitat, que l' altre dia va treure la grossa de Madrit, tot lo públich, per demostrar que l' coneix, l' obsequia ab una gran xiulada... que ni á Sevilla, ni á Zaragoza, l' any 88.

Es tal vegada lo primer exemplar de un artista que s' enorgulleix de que l' xiulin.

N. N. N.

AL MÈU BARRET.

Ab constancia m' has servit,
y t' estich molt agrahit,
barret mèu; ¡t' ho reconeixo!
¡M' has cubert dos anys lo cap!
¡Jo t' ho estimo!... ¡Ningú sab
ab quant sentiment te deixo!

Y no es tant sols perque 't tingui
carinyo, que no m' avingui
á donarte per perdut;
un motiu m' hi obliga més,
barret mèu. ¡No tinch dinés
per comprarte un sustitut!

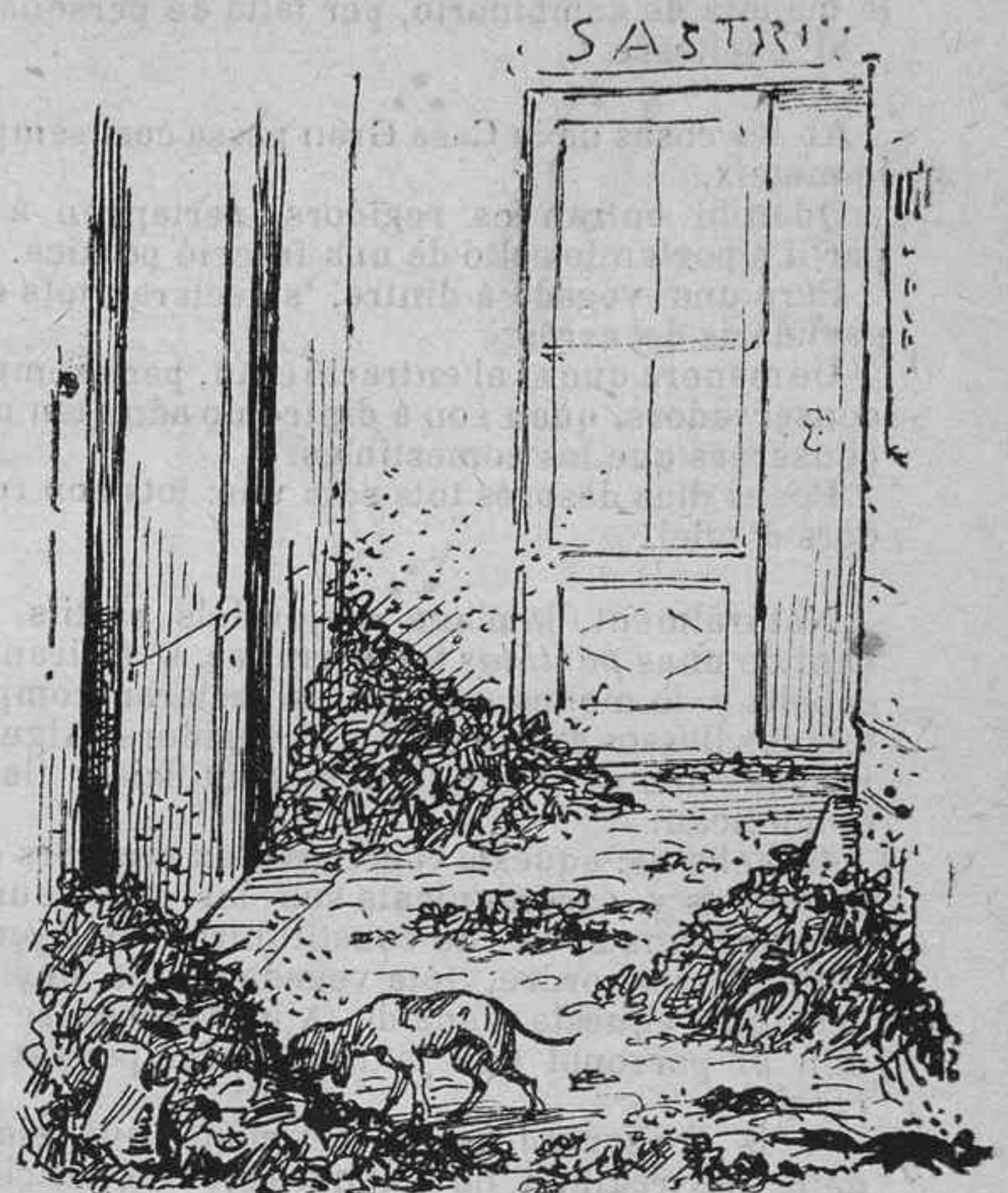
Tú no pots calcular bè,
quant t' estimava, ja sé
que 'm dirás, qu' al cap de vall
no 't duya net y que soch
un mentider... Poch á poch...
¡No tenia cap raspall!

Tú m' has seguit en mas penas
y m' has fet conquistar nenas

«ANIVALÍAS» MUNICIPALS.

Lo fé aquesta operació en lo fort de la caló.

Lo permetre que á las nits aixó ns tapi 'ls esperits.

y m' has fet semblá' elegant...
¡y pensar que ab tanta gloria
tindrás d' acabar ta historia
á algún puesto del Encant!

¡Mes no! ¡Jamay! ¡T' asseguro
que no será aixís! ¡Jo 't juro
que ton sepulcre será,
alt premi de tanta hassanya...
¡La punta d' alguna canya
de qualsevol colomá!

Y allí dalt la tèva ossera
veurán servir de bandera
cinquanta generacións.
Y quan ton amo 's prepari
per barrejà ab lo contrari
t' omplirá de bendicións.

Tal com ets ningú diría,
quín goig feyas aquell día
qu' al sombrero 't vaig comprar.
¡Quatre drets vas valer!
¡Quatre duros que per cert
encare 'ls haig de pagar!

¡Per sols quatre tristos duros
si n' hauré passat d' apuros!
perque 'l teu amo es rabiós
y 'm va prometre un revés
si 'm trobava!... ¡Es un inglés
que vale lo menos dos!

¡Quína fiera, verge santa!
Un día 'm veu y se 'm planta
davant meu, y ab molt salero
'm diu:—Decideixis prompte...

¡O 'm paga al moment 'l compte
ó me 'n emporto 'l sombrero!

Sórt que vaig fugir depressa,
mentres qu' ell movent gran fressa,
cridava:—¡Porti 'ls dinés!
¡Que sino!.. ¡ja estich servit!
prou t' agafa y... ¡bona nit!
¡No t' hauria vist may més!

Per xó, com que vull salvarte
de sas unglas, vaig á darte
per sepulcre un colomá.
Allí es digne lloch per tú,
y 'l sombrero', estich segú
¡que tant alt no hi pujará!

Y si algún día passés
per lo carrer y 't vesés,
si t' insulta y 's subleva,
torna bè per mal. ¡Perdónali
tots los seus insults! y... donali...
¡molts recados de part meva!

M. RIUSEC.

L' Ajuntament actual está en remull. Diuen
que 'ls conservadors volen afeytarlo; pero 's tro-
ban en un cas bastant difícil. Es lo cas que si bè
tenen sabó, no tenen navaja.
La navaja que 'ls conservadors necessitan es

un Ajuntament de real ordre, y aquest no troban la manera de combinarlo, per falta de personal.

M'explicaré.

Ab las cosas de la Casa Gran passa casi sempre lo mateix.

Quan hi entran los regidors, pertanyen á un partit ó portan lo sello de una fracció política.

Pero una vegada á dintre, 's declaran tots ells partidaris del arrós.

De manera que si al entrarhieran, per exemple, conservadors, quan son á dintre no admeten més conservas que los comestibles.

Pochs días després tots som uns: tots son regidors d'ofici.

Naturalment, la plana major dels partits, davant de unas *partidas* tan serranas, s'estiran los cabells y lo menos que fan es declarar romputs tots los llassos entre ellas y 'ls regidors. Algunas vegadas fins se posan la tiara pontificia y 'ls excomunican.

Donchs bé: aquests regidors y ex regidors desautorisats y excomunicats son los que deurian ser proclamats, cas de constituhirse un Ajuntament de real ordre, tota vegada que la lley disposa que aquesta mena de Ajuntaments se formin ab personal que ja haja desempenyat càrrech.

Y 'ls conservadors, per inmensa que siga la gana que treginan, no tenen tragaderas suficients pera empassarse aquest pastitxo.

Vels'hi aquí la rahó que m'ha mogut á afirmar que 'l Ajuntament actual está en remull, davant dels conservadors que desitjan afeytarlo y no poden per falta de navaja.

Deixémlo en aquest estat incómodo y esperém á veure lo que succehirá.

De tots modos es molt cómich veure als regidors actuals, qu'estavan avants tan frescos y que ara están tan mullats.

Lo mèu company P del O. parlava la senmana passada del negoci del *Manica Orphir y Appalachion*, qual director á Barcelona M. La Grille ó Madrille, no espera sino que hi aném á abocar los quartos, pera fernos felissos en quatre días.

Com que 's tracta de minas d'or, M. La Grille ó Madrille espera interessar á tots los que tenen certas propensións als somnis daurats.

Pero no bastavan aquestas minas, quan á horas d'ara se 'n ha descubert un'altra, á càrrech del mateix M. La Grille ó Madrille. L'última que s'anuncia no es d'or com las anteriors, sino d'esmeraldas, y 's titula, com es consegüent, *La Emerald*.

Lo negoci es colossal. Una acció costa 25 pessetas, y ab sols una acció, en menos de tres mesos, se guanyan 24,000 pessetas. Es á dir, una quartera d'esmeraldas. Aixís ho dona á comprendre 'l prospecte.

Segóns noticias fidedignas, los tresors de las minas de M. La Grille ó Madrille, ja surten de la terra en forma de barra.

Aixís es que tothom diu lo mateix: — Mare de Déu ¡quina barra!

Existeixen varias ordres civils y militars pera recompensar mérits y serveys dels espanyo's.

¡Si 'l cólera pren increment, ja veurán quina manera de distribuhir creus de beneficencia!

Ocorregueren las *huelgas* y ja van veure ab quánta prodigalitat van repartirse creus del mérit militar.

Donchs ara 's tracta de crear una ordre de nou género que no la posseheix cap més nació del mon. Nosaltres donarem l'exemple y D. Antón, segóns noticias, realisarà ab la seva creació, son primer acte de govern

L'ordre nova 's titulará: la gran creu del ordre bursátil, y ser' destinada á ornar lo pit dels capitalistes, que quan puja un govern y 'ls cambis baixan, se 'n van á la bolsa, compran y fan alsarlos.

Se indica al marqués de Comillas com á primer agraciat ab la gran creu del mérit bursátil.

Y á propósit de aquest acte de devoció política encaminat á aixecar lo prestigi del nou ministeri sobre un pedestal d'or.

Suposan que lo que ha fet aquestes días á Barcelona lo marqués de Comillas, ho ha fet també á Madrit, al mateix temps qu'ell, D. Manuel Girona.

Pero ¡qué volen que 'ls diga! Jo, encara que m'ho jurin, no ho crech.

D. Manuel no es capás de certas *corassonadas*.

D. Manuel ans que conservador, es home de negocis.

D. Manuel s'estima més un duro que un Cánovas.

Días endarrera deyan los periódichs que per motius gravíssims havian presentat la dimissió l'un de president y l'altre de individuo de la Comissió de consums, los Srs. Banyolas y Martí y Thomás.

Quan afirmavan los periódichs que era qüestió de motius gravíssims, ja vaig suposarho desseguida:—No dimitirán.

Y en efecte: dos días després deyan los periódichs mateixos que havian donat la noticia, que 'ls Srs. Banyolas y Martí y Thomás retiravan la dimissió.

—No es extrany lo que succeheix—deya un entrant de la casa, molt enterat dels assumptos municipals.

—¿Y per qué no es extrany?—vaig preguntarli.

Y ell va respondre fent l'ullet:

—Perque en materia de consums tot marxa cam si ho untessin ab oli.

¿Qué voldria dir ab aixó del oli?

Al que ho endavini se li amanirá l'escarola.

Se troba á Barcelona, ahont ha vingut á presenciari la primera representació de la seva producció: *El primer choque* que havia de posarse aahir en lo *Teatro de Novedats*, lo distingit periodista Sr. Sánchez Pérez.

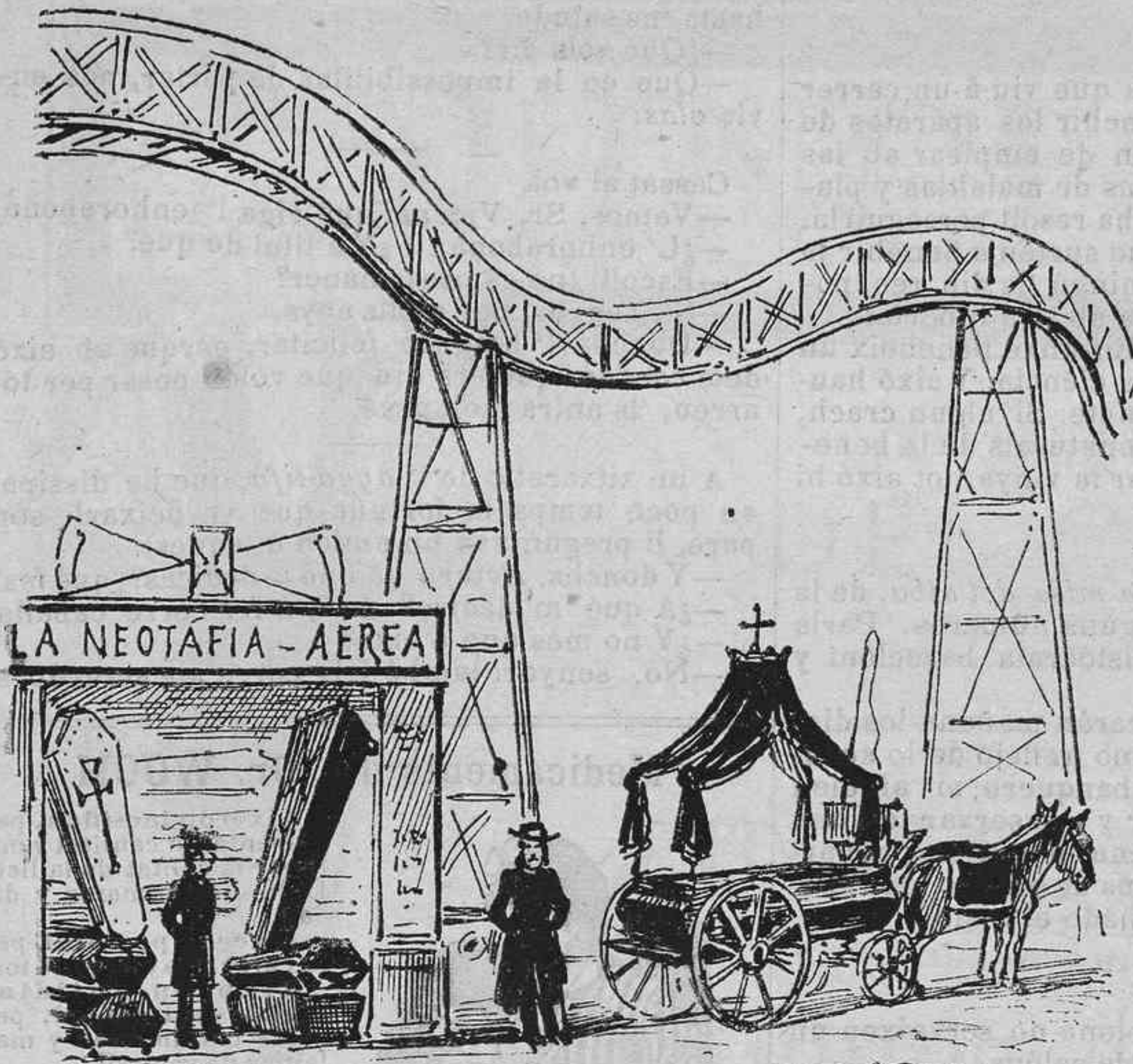
Saludém en ell á una de las plomas més bellas de la premsa espanyola.

Un industrial proposava un d'aquests días al Ajuntament establir en lo Parch una cria de cuchs de seda per un sistema molt adelantat.

¿Y saken l'Ajuntament qué li ha respost?

Que torni á passar un altre día, perque en los

EN COMBINACIÓ AB LO CARRIL AÉREO.

En vista de las desgracias que allí hi ha ab molta freqüencia, hõ es que estiguin previnguts per qualsevol contingencia.

¿Una mitra? ¿Un anell? ¿Un pectoral?

Res d' aixó: un bastó.

De modo y manera qu' en lo successiu haurém de dir: —Dèu tè un bastó, y 'l bisbe de Menorca un altre.

Sediu que han demanat al ajuntament de Barcelona que contribuheixi á construir una nova parroquia en lo barri d' Hostafranchs.

Me sembla que 'ls diners qu' esquitxa Barcelona no han d' invertirse en obras de aquesta classe.

A no ser que la parroquia de Hostafranchs se monti baix un peu económic y administratiu especialíssim.

Si l' Ajuntament ha de construhirla, será necessari que 'l mateix Ajuntament l' exploti, establint un impost sobre las missas y quedant per compte seu y en absolut, lo negoci de las cadiras.

actuals moments los regidors están ocupats ab altres cuchs.

Tenen cuchs de que 'ls traiguin.

Se parla de adornar la tatzada del edifici de la Diputació Provincial ab un rellotje.

Un que 'n tè la Casa de la Ciutat y un altre que volen colocalne á la Diputació, serán dos.

Es un gran sistema porque 'l transeunt no sapiga may quina hora es.

Cada rellotje la senyalará pèl seu compte.

Una noticia que diu molt en pró de Barcelona.

Ha cump'ert ja un any desde que varen comensarse las obras de prolongació de la Rambla de Catalunya fins á la de Canaletas

Aixó sí, ab un any ja s' han arreglat los dos passos laterals, destinats á las bestias. Ara falta sol's lo pas central, destinat á las personas.

Sembla que 'ls regidors del sigle vinent inaugurarán aquest tros de p'sseig ab una gran calçada que s' titulará: *Lo gran triunfo de l' accititat municipal.*

Se 'ns demana que fem constar que 'ls dos coneguts escriptors que tantas vegadas han favorit á l' ESQUELLA ab sos traballs, Srs. Codolosa y Barbany han deixat de formar part de la redacció del setmanari *La Cigala.*

Quedan complascuts.

Las *Hicas de Maria* de Tarragona han regalat al nou bisbe de Menorca... ¿qué dirían?

Pocas cosas hi haurá més xocants al món que la *huelga* dels polisóns de Londres.

Ja feya días que amenassava, pero al últim ha estallat y de una manera formidable.

Los huelguistas s' han tirat al carrer, movent un gran escándol, comensant per apedregar als polisóns esquiroles.

Los polisóns de Londres qu' están en vaga, ho tenen molt bè. No han de fer més que arribarse aquí á Espanya.

Y si tenen la má ben dura, no ho duptin: lo govern conservador los hi proporcionarà ocupació.

La broma passa á Gracia.

Y la broma s' refereix á la creació de una Escola d' arts y oficis

L' Ajuntament comensa per determinarse á construhir un edifici y al efecte tria un terreno, un no més, en una vila tant gran en la qual abundan molt los casals per edificar. L' arquitecto municipal lo valora á pesseta 'l pam y tothom s' escandalisa creyent qu' es car.

Donchs á pesar del escándol, lo propietari del terreno nombra un pèrit, y aquest pèrit ne demana 11 rals lo pam.

Y á continuació s' presenta un tercer pèrit, y partint diferencias, deixa la cosa arreglada á 7 rals.

La majoria del Ajuntament ho acorda aixís, y 'ls graciencs preguntan:

—¿De qué s' tracta aquí, senyors del Ajuntament? ¿Se tracta d' establir una escola d' arts y

oficis ó una escola de *malas arts* y de *regidors d'ofici*?

Perque una bona senyora que viu á un carrer del Ensanxe 's dedica á benehir los aparatos de sulfatar que 'ls pagesos han de emplear ab las plantas si volen presservarlas de malalties y plagas, sembla que l' autoritat ha resolt perseguirla.

En cambi 'ls capelláns que surten á benehir la terra y á malehir la cuca, ningú 'ls diu res, poden exercir la seva industria ab tota llibertat.

Al menos la senyora del Ensanxe beneheix un aparato reconegut útil per la ciencia. Y aixó hauria de tenirse molt en compte. Si algun crach, creyent en las virtuts sobrenaturals de la benedicció, se decideix á sulfatar la vinya, tot aixó hi haurá guanyat.

Un párrafo de l' obra *La misa del alba*, de la qual vaig ocupar-me, fa alguns números. Parla de un ball que doná un aristócrata barceloní y diu:

«Las reseñas que publicarán mañana los diarios locales, serán palidísimo reflejo de lo acaecido en casa del opulento banquero; si alguien tiene capricho de conocer y conservar alguna descripción que valga la pena, habrá que aguardar los periódicos madrileños de pasado mañana. Los corresponsales han echado el resto.»

En altres termes:

Los periodistas de Barcelona no serveixen un pito pera redactar revistes de salóns.

Per' aquestas cosas s' ha de acudir á Coria, la famosa terra del bobo.

En un establiment de banys:

—¿Qué no 't fics á l' aygua, Peret?

—Nó, noy, la mar está massa esbalotada.

—Al contrari: 's mostra molt amable, tant que hasta 'ns saluda.

—¿Qué vols dir?

—Que en la impossibilitat de parlar, nos envia olas.

Cassat al vol.

—Vamos, Sr. Vicens, que siga l' enhorabona.

—¿L' enhorabona...? ¿Y á títul de qué?

—Escolti ¿no es passamaner?

—Sí, senyor, per molts anys.

—Donchs l' haig de felicitar, perque ab aixó dels cordóns que ara diu que volen posar per tot arreu, 'ls anirá molt grás.

A un xitxaretle de l' *ayga-lifa*, que ha dissipat en poch temps la fortuna que va deixarli son pare, li preguntava un amich d' aquest:

—Y donchs, Arturo, ¿á qué 't dedicas? ¿qué fas?

—¿A qué 'm dedico? Ara, á fer corre caballs.

—¿Y no més que á aixó?

—No, senyor: també faig corre als acreedors.

Medicaments del Dr. WOOM

Aixerop lactífich, per augmentar la cantitat y millorar la calitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

Aixerop pectoral, pera curar tota classe de tos.

Aixerop antidiarreich - estomacal, per curar las diarrees y malalties de ventrell.

ÚNICH DEPÓSIT:

AIXEROPERÍA

DEL

DR. GENER

Petritxol, 2, Barcelona

HISTORIA NATURAL. (Dibuixos de Ll. Labarta.)

ÁNECH.

(CONTINUACIÓ.)

POLLET.

¡Mámaaa...! ¡Mámaaa...! ¡Teta péga...!

—Veyám si es veritat que un, fumant, se fa pipá al llit...

(Continuará.)

TRATAMIENTO ESPECÍFICO
DEL CÓLERA

POR EL

DR. CARLOS TUNISI

Ptas. 1.

HÉCTOR MALOT

JUSTICIA

Un tomo en 8.º

Ptas. 3.

ADMUNDO DE AMICIS

Infortunios de Amor

Versión castellana por

D. ANTONIO SANCHEZ PEREZ

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

MANUEL ANGELÓN

¡FLOR DE UN DIA! * ESPINAS DE UNA FLOR...

NOVELAS INSPIRADAS EN LOS DRAMAS DE SU MISMO TÍTULO

Dos tomos en 8.º con una preciosa cubierta al cromo, Ptas. 6.

JOSÉ NAKENS

PUNTOS NEGROS

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

RAFAEL GONZALEZ

LA IDEA RACIONAL
REFLEXIONES DE LA FILOSOFÍA MORAL
de SPENCER

Un tomo en 4.º, Ptas. 4.

L. GÍA y P. P. GIL

FUSIONISTAS EN CUADRILLA

Con un prólogo de CARLOS FRONTAURA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Próxim a publicarse

QUINZE DIAS Á LA LLUNA

PER C. GUMÁ

Ab ilustracions de M. MOLINÉ.

Está pera sortir

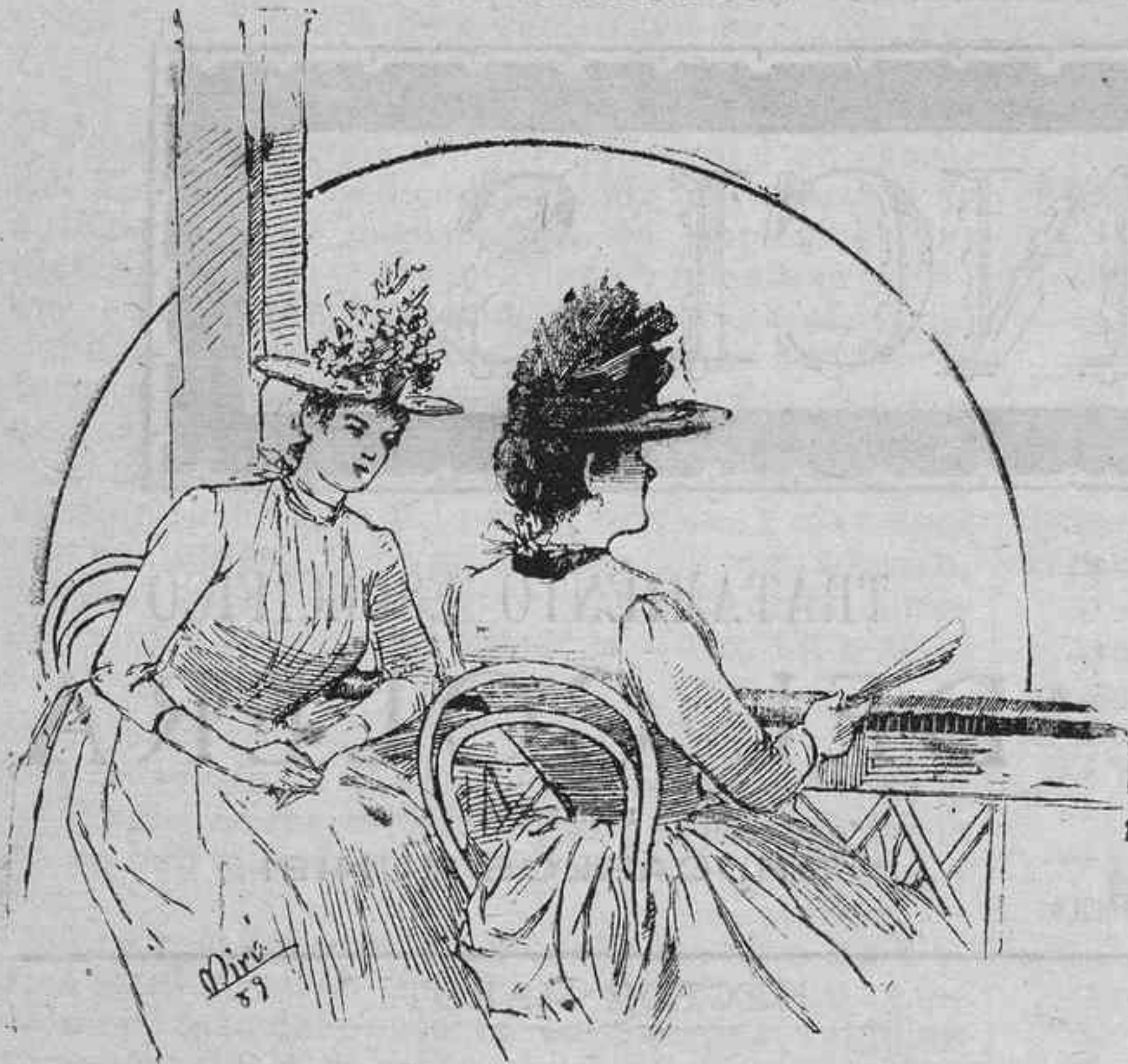
UN BARRET DE RIALLAS

PER SERAFÍ PITARRA

→ Ilustrat per M. MOLINÉ ←

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Múuo, 6
se en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No
responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

TEMPS PERDUT.

—Ja s'acaba l'últim acte.
—Y ningú 'ns diu res.—Paciència!
Haurém de mudar de rumbo...
Lo teatro está en decadencia.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Cla-ve lli-nas.*
2. ID. 2.ª—*Ma-dei-xa.*
3. ENDAVINALLA.—*Didal.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Caldas de Malavella.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Menorca.*
6. GEROGLÍFICH.—*Tant á sobre com á sota, qui tè mes forsa guanya.*

XARADAS.

I.

MONÓLECH D'UNA COMEDIA QUE NO 'M VOLEN ESTRENAR.

¡Hui es l' hora de la cita
y ella aquí no compareix;
¿per qué mon cor s' afligeix?
¿per qué no vindrà la Rita?

Cosa qu' á dos, no m esplico;
avuy era la diada

per deixá la *hu-quart* pactada;
¿si voldrà donarme un mico?

¡Ay carat! ¡l' he dos-tres bona!

¡oh y no vél ¡es particular!

rés, per poguerme casar

hauré de buscá altra dona.

¿Si potser s' haurá enfadat

perque eixa tarde, ballant,

un rato qu' he estat badant

la *hu-versa* li he trepitjat?

¡No ho entench y m' encaparral

¿pot ser que jo, tan finet,

ofengui á cap angelet? ..
Més, soch en extrém panarra;
si sabés no ferme mal
(cosa que no pot pas ser)
me dava, per sabater,
una tremenda total.

Que no vinga, no, més bè;
no hi faré més que guanyar;
si s' arriba á presentar,
¿no saben lo que faré?
¿Empendre la fuga? ¡Cá!
¿Imprimí en sa galta un bés?
Si ho vol ¿per qué nó... y després...
tot lo que 'm demanará.

AMADEO.

II.

Prima-tres son malas bestias:
dos es nota musical;
de tres los soldats ne portan
y gastan qu'a 'ls total.

FRASCUELILLO.

ANAGRAMA.

Com que no tinch cap diné,
si 'm vols comprá una total
gens total tè la vendré,
per més que 'm tot, y 'm sab mai
lo tenirme 'n de desfé.

JAPET DE L' ORGA.

ACENTÍGRAFO.

Fent tot li vingué á la Lola
molta gana de dormí,
y pensant ser sola allí,
va dormir-se no estant sola.

Y lo fill tot de 'n Cassola
que allí may hi feya falta,
estant sempre á la que salta,
la despertá en breus moments
fentli sense compliments,
dos petóns á cada galla.

J. ALAMALIV.

TRENCA-CLOSCAS.

PEPITO COMA Y REDEN.

LLINÁS.

Formar ab aquestas lletas lo nom de tres poblacions
de la provincia de Barcelona.

JOSEPH PEP Y C.^a

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8.—Objecte de rellotje.
- 1 8 7 5 2 3 8.—Nom de dona.
- 1 8 7 2 3 8.—Carrer del Ensanxe.
- 1 2 5 7 8.—Cosa eclesiástica.
- 1 2 3 8.—Font de riquesa.
- 1 8 7.—Element natural.
- 1 2.—Nota musical.
- 1.—Consonant.

VALENTÍN.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—2.ª:
part del cos.—3.ª: en los escrits n hi ha. 4.ª: una flor.
—5.ª: los forners n usan.—6.ª: un número.—y 7.ª: vocal.

V. ANDRÉS.

GEROGLÍFICH.

×
VII
l' avi
LA

JARAK BEN HAMED

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23